

Mouzovský žurnál 2

XVIII. ročník

2004

OBSAH

Výprava do kraje Oty Pavla	3
Třídenní výprava na Křivoklátsko	
Výprava za Miladou	8
Výprava na Lichnici po stopách jedné staré pověsti	
Jarní práce na Nouzově	12
Stavba nového komínu srubu a další práce na Nouzově během brigády a akce Staří páni	
Nouzovská Třístovka.....	14
Průběh a výsledky 7. ročníku Nouzovské Třístovky	
Táborové stavby (5)	16
Seriól o historii táborových staveb, tentokrát o umyvárnách	
Informace a zajímavosti	19
Informace o akcích budoucích i minulých, zajímavosti	

← Obrázek na titulní straně:

Máček s Kozou staví nový komín srubu během tradiční akce Staří páni

Nové kadibudky mají za sebou jen jednu sezónu a už na ně spadl strom. Jak to dopadlo, čtěte na stranách 12 a 13.

Nouzovský Žurnál, ročník XVIII, číslo 2

vyšlo 18. června 2004 v Kolíně - uzávěrka 13. června 2004

foto: Slon, Ještěr, Blondák, Čmelák, Mártý, Šeďa, archiv Průzkumník
číslo 3 vyjde v září 2004

internet:

<http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail:

info@pruzkumnik.cz

VÝPRAVA DO KRAJE OTY PAVLA

Prudké stoupání na Křivoklát - a to je jenom výlet, co teprve ten hrad dobývat

Třídenní předvelikonoční výprava na Křivoklátsko se konala netradičně od čtvrtka do soboty 8. až 10. dubna 2004. Vysvětlení je prosté. Děti měly velikonoční prázdniny. Výpravu zorganizovala Bětka a podařilo se jí zajistit nocleh v jedné bývalé hájovně u Branova nedaleko Křivoklátu.

Když se ve čtvrtek v 8:45 Průzkumníci sešli na nádraží, čekalo je první překvapení. Na výpravu se jede bez Bětky, která si neplánovaně pořídila sádku. Podrobnosti zná Tom, který ale dorazí až odpoledne. Na nádraží se zato objevuje zcela neplánovaně Blondák s batohem, ovšem ten už má za sebou náročnou cestu z německého Würzburgu, a je rád, že bude zase pár dní doma.

Zatím Slon se marně pokouší koupit jízdenky do Kokořína. Když mu paní pokladní už potřetí vysvětluje, že žádná zastávka jménem Kokořín neexistuje, dochází Slonovi, že se ten hrad asi jmenuje jinak. Vzpomněl si na Křivoklát a pak už šlo všechno snadno. Průzkumníci se vydávají na cestu rychlíkem do Berouna a odtud po hodinovém čekání osobním vlakem do Křivoklátu. Čekání v Berouně si mnozí zpestřují nákupy v místních stáncích. Někteří mají v peněženkách velký průvan.

Jedna z neřestí v křivoklátské kapli, není to zrovna ta vaše?

Třeba z Krtka bude také jednou šlechtic

Křivoklát jako na dlani

Gagarin probíhá potokem

Tedův veskok

Taková obyčejná hájovna

„Gágoši, ségra už nemá peníze,“ oznamuje Slon Gagarinovi.

„Já taky ne,“ odpovídá Gagarin s klidem.

Na hradu Křivoklátě je klid, jako každý jarní všední den. Je znát, že sezóna se ještě pořádně nerozběhla. Je to ale jakýsi klid před bouří. V sobotu a v neděli se zde konají velikonoční trhy a v obou dnech je vypraven z Prahy zvláštní parní vlak. Očekává se 1500 lidí v každém vlaku. Místní už se děsí předem. Takhle to asi vypadalo dříve, když šly krajem zvěsti o blížící se hordě nájezdníků. Teď byste ale turisty na prstech spočítali.

Slon se vrací se vstupenkami a hned hrdě hlásí:

„Tak jsem dojednal slevu. Ale má to jeden háček. Výklad bude ve finštině.“

Mnohé Průzkumníky to zaskočilo. Většina z nich ani netušila, jak vlastně finština zní. Sdělení, že je podobná maďarštině, je příliš nepobavilo.

Finská výprava se sice opravdu dostavila, ale Průzkumníci nakonec dostali svého průvodce. O cizojazyčný výklad ale nepřišli, protože mezi turisty byli dva anglicky mluvící cizinci, takže došlo i na malou lekci angličtiny.

Po prohlídce se vydali na nedalekou vyhlídku, odkud je typický pohled na hrad. To už dorazil i Tom, a tak se mohli vydat přes Roztoky do hájovny. Cestou překonali také jeden brod. Někteří suchou nohou po kamenech, někteří mokrou nohou, když nedošlápli, a Gagarin proběhl potokem hned třikrát, aby měl jistotu, že bude mít mokro v botách. Jen Šéďa neztratil nervy a našel o pár metrů dále lávku.

A zde zažili další překvapení. Už zvenku hájovna připomínala spíše penzion. A vnitřek tento dojem potvrdil. Takovou koupelnu mnozí nemají ani doma. Zkrátka takový komfort nikdo nečekal. Kluci hned využili elektrický sporák ke kulinářským experimentům s palačinkami. Všechny je snědli, takže asi k jídlu byly.

V sobotu Průzkumníci vyrazili na túru po okolí. Protože se nacházeli v kraji Oty Pavla, nemohly jejich kroky vést jinam než ke slavnému přivozu přes Berounku pod Branovem. Nejdříve se zastavili v Branově, aby v místním obchodu doplnili zásoby. Slon si dokonce koupil biskupský chlebiček politý čokoládou ve tvaru zajíčka, aby tak posílil předvelikonoční atmosféru. Někteří se zatím na zdejší dětském hřišti rozpomínají na svá mladší léta. Naštěstí houpačky, kolotoče a prolézačky jejich zátěž přežily.

Polem nepolem, cestou necestou sestoupili

Plavčík Ted vylévá vodu z pramice

Jako za časů Oty Pavla

k Berounce ke stavení, kde je dnes muzeum Oty Pavla a stále zde funguje přívoz, i když jen v turistické sezóně. Přestože sezóna ještě nezačala, současní provozovatelé Průzkumníky ochotně pustili dovnitř a slíbili i převoz na druhou stranu.

Nejdřív ale musel Ted vylít vodu z pramice. Slona překvapilo, že přívoz nemá lano přes řeku, ale používá se pohon klasickým bidlem.

„Lano tady bylo,“ řekla paní. „Až do předloňské povodně.“

A ukázala na dvoumetrový zbytek lana visícího na skále u řeky. Připomněla tak všem, že tento kraj byl povodněmi roku 2002 postižen velmi tvrdě. Pak už paní převoznicke převezla Průzkumníky nadvakrát na druhou stranu. Nebylo možné si nevšimnout, že si počínala velice zkušeně a přesně věděla kam až proud pramici snese.

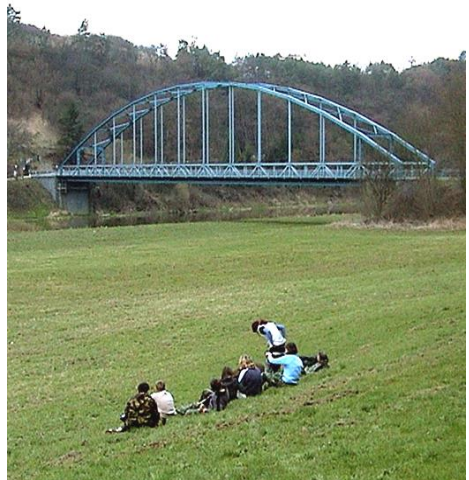
Na druhém břehu došlo na zajíčka. Byl dobrý. Pak se Průzkumníci vydali na cestu po hřebeni nad řekou. Cestu si zpestřili pohledem na koně a po dlouhém vyčerpávajícím pochodu dorazili do Skryjí, kde byl most přes Berounku. Zde byla konečně přestávka na oběd. Sluníčko svítilo a na louce u vody bylo příjemně. Motyka s Kájinou zkoušely akrobatická čísla, Gagarin tančil kozáčka, prostě idylka. Najednou Krtek zahlédl na druhém břehu kouř a vyhrkl:

„Hele vlak, lokomotiva!“

Vzhledem k tomu, že tu nevedou koleje, jednalo se samozřejmě o traktor.

Další cesta vedla po druhém břehu zpět podél vody na zříceninu Týřov. No cesta, spíš horská stezka nad strmým srázem do vody. Zkrátka něco pro Sini. Měla to jako soukromého bobříka odvaha.

Týřov je typická malá opuštěná zřícenina. El-

Přestávka ve Skryjích

Krásný výhled z Týřova

Další rekreační středisko z bývalé hájovny Emilovna

dorádo pro ty, co milují různé prolézačky.

Zbývá poslední, ale orientačně nejnáročnější úsek cesty. Je třeba se dostat do hájovny přes les po neznačených cestách. Po poradě s mapou se Průzkumníci vydávají vzhůru do lesů.

Cestou přišli k vyvrácenému stromu, který ležel přes poměrně hluboké údolíčko. Slon popíchnuje Krtku, aby přešel na druhou stranu. Krtek se nenechá dlouho pobízet a posunováním vsedě pomalu překonává údolí. To už se hlásí další dobrovolníci, ale Slon odmítá, protože je to nebezpečné.

„A proč Krtek může a my ne?“ reptá Bymee.

„Protože Krtek by nebyla škoda,“ konstatuje Slon.

Jsou ale samozřejmě i tací, co se nehlásí, například Sini. Slon opět provokuje, a protože zná

její strach z výšek, je tentokrát ochoten jít do sázky. Protože Sini je teď na řadě s nošením společného batohu a cesta ještě dlouho povede do táhlého kopce, sází se se Slonem, že místo ní ponese batoh on. Slon souhlasí a Sini se vydává na kládu. Zatím Krtkovi se lezení po kládě zalíbilo a dává si další kládu na strání o něco výš.

Ukazuje se, že Sini, když jí o něco jde, dokáže překonat sama sebe. Zkrátka kládu zdolala, až jí kluci začali podezřívát, že svoji závrat trochu hraje. Nicméně batoh nesl Slon. Vyhnali Krtku ze třetí klády a pokračovali dále v cestě.

Nakonec orientace podle mapy dopadla dobře. S krátkou zacházkou zapříčiněnou odlišným vedením cest, než jak byly zakresleny na mapě, dorazili Průzkumníci k večeru do hájovny.

Zatímco Krtek vpravo nahoře zdolává svoji třetí kládu, Sini srdnatě bojuje se svou závratí

Ráno se objevuje problém. Neteče voda, protože z jakéhosi důvodu přestala fungovat vodárna. Problém se nepodařilo odstranit, a tak se na hygienu a úklid spotřebují poslední zbytky vody v nádržích. Majitelka z toho radost nemá, ale co se dá dělat. Průzkumníci odcházejí do Roztok. Času je dost, a tak se zastavuje na zdejší fotbalovém hřišti, kde právě probíhá fotbalový zápas. Po nějaké době jdou na nádraží v Roztokách a čekají na vlak do Nižboru.

„Krtku, za chvíli uvidíš největší traktor, jaký jsi kdy viděl,“ popíchnuje Šedá Krтка za jeho včerejší zmatení.

Zvláštní vlak z Prahy je na cestě. Výpravčí stanice má přesné zprávy. Vlak má 20 vagonů a sotva se vešel v Berouně na nádraží. A už je tady. Rychlíková parní lokomotiva, slavný Albatros, šlape jedna radost.

„Ten s tím jede jak blázen,“ neudržel se výpravčí na adresu strojvedoucího, který se zřejmě před kopcem ke Krřivoklátu snažil udržet rychlost na povolené hranici.

Navíc dojem umocňovala mohutnost lokomotivy, takže to vypadalo, že vlak jede rychleji než ve skutečnosti.

Keltské oppidum v Nižboru, jedno velké nic

Téměř půl hodiny trvalo, než všichni cestující v Křivoklátě vystoupili. Vlak se samozřejmě do zastávky celý nevešel, půlka zůstala v tunelu, takže se muselo několikrát popojíždět. Díky tomu mají zpoždění i pravidelné vlaky, ale Průzkumníkům to zase až tolik nevadí. Konečně přijel motoráček z Rakovníka a odvezl je do Nižboru.

Tady má Tom v plánu vylézt na kopec nad Nižborem, kde se ve starověku rozkládalo velké keltské hradiště. Sluníčko svítlo, únava rostla, a tak skočili, kde jinde než u fotbalového hřiště, kde probíhá žákovské utkání.

Záškrť soustředěně pozoruje hru, a po několika minutách se zeptá:

„Co je to za pána ten v černým na hřišti?“

Tím odbourala většinu Průzkumníků, protože dotaz tohoto typu nikdo neočekával. Fotbaloví rozhodčí ještě nebyli tolik populární, aféra s úplatky, která je zviditelnila, propukla až o pár týdnů později.

Zatím Tom šel prozkoumat keltské oppidum. Když se vrátil, prohlásil tajuplně:

„Je to tam opravdu velké, to musíte vidět.“

A tak se tam vydali všichni až na Sini, která prohlásila, že bude hlídat batohy. Po strmé stezce s vypětím všech sil vylezli na náhorní planinu. Bylo to tam opravdu velké. Kolem dokola veliké - nic. Jen uprostřed trčel obrovský dřevěný kříž, který ale s Kelty rozhodně neměl nic společného. Málo platné, Sini opět vyhrála. Tak aspoň rituálně obětovali Krtka.

Vrátili se zpět na hřiště, kde probíhal další zápas, tentokrát už dospělých. Nižbor měl opět výrazně navrch. Po dvou brankách se Průzkumníci vydali na nádraží.

Dobrodružstvím však nebyl ještě konec. Od Křivoklátu přijel dvouvozový motoráček plný, jak pražské metro ve špičce. Jenže metro ve špičce jezdí skoro každou minutu. A tak nastupuje známá poučka pražských cestujících, že neexistuje

tuje vůz, do kterého by se nenacpal ještě aspoň jeden cestující. Když si tuto poučku zopakujete 15x, je celá výprava vevnitř a už se jede. Problém byl v tom, že Průzkumníci byli rozprostřeni po celém vlaku. A když dojeli do Berouna, už tam čekal rychlík do Prahy. Přesun se bohužel nezdařil bez chyb. Zatímco všichni vystoupili a vydali se za Šedou k rychlíku, Ted spokojený, že je ve vlaku konečně místa dost, se uvelebil na sedadle a bylo mu úplně jedno, že ve vlaku nevidí nikoho známého. To už věděli Slon i Tom, že Ted chybí, jenže najdete ho v tom množství lidí, kteří se valili po nádraží. Nebudeme vás napínat. Nakonec to všechno dobře dopadlo a rychlík jim neujel.

V Praze přestupovali ještě jednou, ale to už bylo v klidu a Teda si ohlíželi. Při čekání na odjezd na vedlejší kolej přijela naše známá parní lokomotiva a zastavila pár metrů od vagónu, kde byli Průzkumníci. Slon se vydal na průzkum parního stroje. Když se vrátil, prohlásil na učitele matematiky a fyziky poněkud neobvyklou větu:

„Stejně nechápu, jak to, že to funguje.“

Cesta do Kolína už proběhla bez problémů.

Jede, jede mašinka, kouř se jí z komínka.

VÝPRAVA ZA MILADOU

Výhled ze skály Dívčí skok

Silueta hradu Lichnice

Mlok skvrnitý

Kozel proutkařem

Výprava 8. května 2004 zavedla Průzkumníky zase jednou po delší době na okraj Železných hor, kterému vévodí trosky hradu Lichnice. Patnáctičlenná výprava vedená Šédou zdárně překonala nástrahy dopravy (v Čáslavi je zavřena lávka na místní nádraží, takže se musí přes koleje) a vystoupila na zastávce Žlebské Chvalovice. Zde se Průzkumníci rozdělili na tři skupiny a dostali za úkol luštit šifru. Byla to vcelku jednoduchá šifra, která se luští vyškrtnutím každého druhého písmene. Zde se vyznamenal především Krtek, který usilovně škrtal a když se chystal vyluštit text přečíst, zjistil, že vyškrtal ta písmenka, která tam měla zůstat. Nebyla to jediná šifra toho dne, Průzkumníky jich čekalo ještě pět a v textu se postupně dovídali o historii hradu Lichnice.

Za vesničkou Lhůta sestoupili do Lovětínského rokle. Cestou dokonce potkali mloka skvrnitého, což je dost vzácné zvířátko. Nicméně Tom si hned zanotoval spolu s Wabim Daňkem:

„Když potkám mloka, fláknu ho do voka ...“

U Lovětínského potoka se na chvíli utábořili. Zatímco kluci začali na potoce budovat hráz, Marian zde zjistil zajímavý úkaz. Do potoka vtékala voda ze stěny břehu. Buď to byl vydatný pramen, nebo ponorný potůček.

„Co ty na to jako hydrolog, máš přece hotovou zkoušku, ne?“ doráží Marian na Toma, ale ten jenom kucká, protože mu zaskočila svačina.

Kozel se hned nabídl, že to vyzkoumá, a bere si do ruky rozvětvený klacik - tedy proutkařskou virguli.

„To není proutkař, to je šarlatán!“ směje se mu Tom.

Kozel se tváří jako mistr světa, přechází přes potok a uprostřed se mu proutek stáčí k zemi. Nikdo mu ale nevěří, že nepodvádí.

Průzkumníci se vydávají na další cestu Lově-

tínskou roklí a hned po pár metrech Marian nachází odpověď na svou otázku. Je tu oplocená studna a v ní silně hučí vodní pramen.

Příroda v Lovětínské roklí je zajímavá. Je to vlastně jakýsi listnatý prales. Stromy, které padly, jsou zde ponechány svému osudu. Příroda se o ně postará. Padlé kmeny lákají k tomu, aby se po nich lezlo. Nechybí samozřejmě Krtek se svým stylem, se kterým sklídl takový úspěch na Krivoklátě. Motyka ho hned napodobuje a leze za ním. Sourozenci se nezapřou.

„Nedáš si druhou etapu?“ popichuje Šeďa Sini, ale ta odmítá.

Lovětínská rokle končí silničním mostem přes potok. Marian prochází pod mostem na druhou stranu a nestačí se divit.

„To je jak tunel času,“ hlásí. „Z jedné strany prales, z druhé civilizace.“

Na druhé straně silnice je totiž chatová kolonie, která sahá až k Lovětínskému rybníku. A tam měli Průzkumníci namířeno. Utábořili se na břehu rybníka a užívali si jarní pohody.

Po obědě jim Šeďa přečetl pověst o kruté Miladě, paní na Lichnici, která likvidovala nápadníky tím, že je nutila na koni otočit se třikrát na úzké skále. Všichni spadli do rokle a zabili se, až jednomu se to povedlo a pomstil mrtvé tím, že krutou Miladu zastřelil. Pak si zahráli hru inspirovanou touto pověstí. Každá skupina sestávala družstvo, kde byl kůň, rytíř a Milada. Rytíř sedl na koně, vylezli na přež, na něm se otočili třikrát dokola a pak museli koulí trefit Miladu stoující opodál. Dařilo se střídavě, každá skupina se ze dvou pokusů trefila jednou.

Po masové hře „černá a bílá“ se vydali k Lichnici. Cestou se stavili na skále zvané Dívčí skok, což je právě ta skála, na které se rytíři na koních otáčeli. Dnes je z ní vyhlídka a Průzkumníkům (až na Sini) se ta skála nezdála za-

Kozel kaskadérem

se tak strašná. Ale zkuste si to s koněm a bez zábradlí.

Na Lichnici je přivítala upovídaná průvodkyně a řekla jim nejen to, co už věděli, ale i spoustu toho, co ještě nevěděli. Pak si zříceninu prohlédli sami. Marian si půjčil silnou baterku a vydali se do sklepení, které je tu dobře zachované. Na jednom místě byla vykopaná hluboká šikmá jáma, prý úniková chodba.

To už se přiblížil čas odjezdu, takže jim nezbylo nic jiného, než se vydat do Třemošnice na vlak.

Krtkův jedinečný styl

POVĚST O KRUTÉ MILADĚ

Pán na Lichnici si přál mít syna, který by se stal dědicem jeho hradu a proslavil jeho rod udatností. Marrná však byla jeho touha. Měl pouze jedinou dceru, která se jmenovala Milada. Začal ji vychovávat jako chlapce, a tak Milada uměla vládnout mečem i kopím, střílet kuší a jezdit na koni jako každý rytířský synek. Její ráme zesílilo tak, že dovedla zkrotit i splašeného koně. Otci se líbila její srdatost a statečnost, přitom však zapomínal, že jí srdce tvrdne, že se stává krutou a bezcitnou.

Jednou za bouřlivé noci vracel se rytíř z Čáslavi domů. Šťastně vyjel v nečase na návrší, leč úderem hromu se mu splášil kůň a uháněl zběsile směrem k Lovětínské rokli. Rytíř se marně pokoušel jej ovládnout. Ve chvíli se octl nad srázem - skok - a rytíř s koněm se zřítily do hlubiny.

Osiřelá Milada se stala paní hradu. Přicházeli k ní ženichové, kteří by se rádi stali pány na krásné, pevné Lichnici. Milada, jako by se chtěla mstít za otcovu smrt, vymyslela si krutou podmínku, která její nápadníky vedla do záhuby. Dala rozhlásit, že podá svou ruku jen tomu rytíři, který vyjede v plné zbroji na skálu nad Lovětínskou roklí a tam se s koněm třikrát obrátí. Sama si dala zbudovat opodál palác, aby mohla odtud přihlížet příšernému divadlu. Přijížděli rytíři z blízka i z dále, obhlédli si místo, kde se mělo rozhodnout o jejich osudu, a vjeli odvážně po úzkém, krkolonném hřebeni na okrouhlý, zaoblený vrcholek zrádné skály. Byla to skála z křemene, takže ani nejostřejší podkovy se do ní nezaryly. Jestliže se již cestou kůň s rytířem nezřítí do závrtné hloubky, stalo se tak v okamžiku, kdy se octl na vrcholu skály.

Milada je bezcitně posílala na smrt a často, když se rytíř s výkřikem řítí do hlubiny, zahrál jí

Lovětínská rokle - skoro jako v Tatrách, jen trochu menší

kolem úst posupný úsměv. O mrtvé se nijak nestarala, nechávajíc jejich těla na pospas šelmám a dravým ptákům.

Z rytířů, kteří dopadli na dno rokliny, zůstal naživu pouze mladý rytíř Jetřich. Kovář Horyna, který měl kovárnu v roklí u rybníka, přišel náhodou do míst, kde ležel mladý rytíř v bezvědomí s polámanými údý. Došel pro matku a dceru, odnesli raněného do kovárny, ujali se ho a ošetřili. Kovářova matka se dobře vyzнала v ranhojičství a podařilo se jí zachránit Jetřicha před hroící smrtí.

Zpráva o zlé Miladě se roznesla široko daleko po kraji a s ní se rozšířila i pověst, že v kameni, s něhož se zřítílo tolik odvážlivců, vězí cosi tajemného, že Milada čaruje, a tak odpravuje všechny nápadníky. Od té doby se rytíři Lichnici

Vstupní brána Lichnice, vpravo Lovětínská rokle

Hrad Lichnice stojí na okraji Lovětínské rokle

vyhýbali, neboť nechtěli obětovat své životy pro potěšení kruté Milady.

Teprve po delším čase objevil se před hradní branou mladý, sličný rytíř s kuší a toulcem ostrých šípů. Milada ho kázala vpustit do hradu a pohlédla tázavě na jeho štít, na němž chyběl erb.

„Kdo jsi, jaké je tvé jméno?“ zeptala se.

„Kdo jsem, dovíš se až zítřa, obstojím-li v těžké zkoušce, kterou jsi určila svým nápadníkům. Neobstojím-li, pak na jméno mrtvého nezáleží,“ řekl rytíř, bezstarostně se usídlil v hradu, hrál na loutnu a zpíval si veselé písně.

Milada se nemohla dočkat rána. Tentokrát po prvé se v ní hnul cit, když pomyslíla, že krásný, veselý mladík bude zakrátko odpočívat mezi kostmi svých předchůdců. Ale bylo pozdě odvolat krutou podmínku.

Jakmile se slunce vzneslo nad obzor, počal se rytíř chystat k dobrodružné jízdě. Očistil si a osedlal koně, prohlédl mu podkovy a cosi do nich vložil, pak si zavěsil přes rámě kuši a k pásu toulec se šípy. Vyšvihl se do sedla, vesele výskl a vyjel ven z brány.

Milada se odebrala do paláce nad roklinou, aby ještě naposledy shlédla rytíře, který rozechvěl její srdce. Jako by byl se svým koněm spojen, rozjel se rytíř po skalisku a na hladkém temeni skalního sloupu se začal s koněm otá-

Skála Dívčí skok

Pohled na Lichnici v roce 1974, kdy ještě fungovala vyhlídka na jedné z věží

čet: jednou, dvakrát, třikrát... Zavýskl, zamával čapkou a vyjel po skále proti oknu paláce, z něhož na něho pohlížela Milada, v tvářích smrtelně zbledlá, oči jako v horečce vytřeštěné. Rytíř zastavil pod oknem a zvolal na ni:

„Vykonal jsem to, co se nezdařilo mým předchůdcům a nemohlo se podařit, protože jsi na mě přichystala zlou léčku. Dala jsi kámen schválně vyhladit a poslala jsi bezcitně na smrt tolik mladých, nadějných životů. Diamanty, které jsem vsadil svému koni do podkov, překonaly tvé zlé nástrahy. Budiž pro svou krutost navždy zatracena, mou rukou necht' jsou pomstěny všechny nebohé oběti tvé zloby!“

Vytrhl z toulece šíp, napjal kuši, a nežli se Milada vzpamatovala z leknutí, projel jí srdcem ostrý šíp. Když se sloužící shrnuli k paláci, byla jejich paní mrtvá. Rytíř i s koněm zmizeli v lese, jako by se pod nimi země slehla.

JARNÍ PRÁCE NA NOUZOVĚ

Kácení stromu u budoucího komínu

Zničit krtka!

Kadibudky prokázaly po pádu stromu neuvěřitelnou odolnost

Letošní jaro bylo na tábořišti ve znamení prací zásadního významu. 3. dubna proběhly přípravné práce před stavbou nového komínu srubu. Ty spočívaly v čištění cihel, pokácení stromu, který budoucí stavbu ohrožoval, a především vybetonování základů pro nový komín.

Kromě toho proběhly práce neplánované, ale také potřebné. Na téměř nové kadibudky spadl strom. Nebyl sice z nejsilnějších, ale zas tak slabý také ne, a přesto kadibudky poškodil poměrně málo. Podíváte-li se na fotografie, zjistíte, že člověk právě sedící v kadibudce by pád stromu s velkou pravděpodobností přežil (nedoporučujeme zkoušet v praxi, podruhé by to nemuselo vyjít). Každopádně to ukazuje na velmi zdařilou konstrukci.

V rámci přípravných prací byl pořežán a odklizen strom, který na kadibudky spadl. Dále se vyráběly nové tyče na teepee, protože část těch starých někdo ukradl. A zatím Kačka bojovala s krtekem (s malým k - jeho hromádek byla plná louka).

Pánové se soustředili především na betonážní práce. Tom jako studovaný stavěl vedl výrobu betonu, Slon, který má za sebou několik brigád u profesionálů, prováděl vlastní betonářské práce.

Kácení stromu, aneb tahal dědek řepu ...

„Myslím, že se raději budu učit,“ usoudil maturant Aleš po několika hodinách práce s lopatou.

23. až 25. dubna proběhla již tradiční akce Staří páni. Během tohoto víkendu byl postaven nový komín, do něhož dodal nerezovou vložku Kadlas (vřelé díky) - bývalý člen oddílu a nyní otec dvou současných členek.

Druhou důležitou činností bylo skácení starého smrku, který začal trouchnivět a ohrožoval srub i značnou část tábořiště. Na tento stoletý smrk vysoký téměř 38 m si Průzkumníci sami netroufli, a tak Slon pozval Martina, specialistu na kácení takovýchto stromů. Těžko se to popisuje, to se musí vidět. Martin prostě vylezl na strom téměř až na jeho vrchol, uvázal tam lano, za které pak všichni tahali, aby strom spadl, kam má, a pak jej podřízl. A strom spadl tam, kam měl. Jak jednoduché.

Ve stínu těchto prací proběhla ještě oprava kadibudek a provedení nového odpadu z umyvárny. A jak akci zhodnotil Máček?

„Komín se stavěl dobře, zedníci byli výborní (Máček a Koza), ale přidavači nic moc. To víte, ředitel soukromé firmy a státní zaměstnanec...“

Počasí sice za moc nestálo, ale naplánované práce se povedlo zvládnout.

Nový komín je začátkem další etapy přestavby srubu. Během tábora bude zbourán současný komín i s krbem a poté budou připojena již na nový komín krbová kamna.

Mistři zedníci Máček a Koza staví nový komín

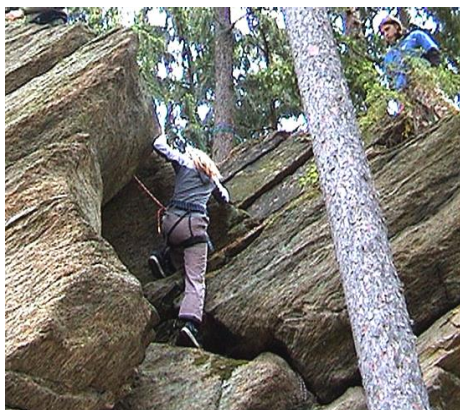

Martin se blíží k poslední třetině

NOUZOVSKÁ TŘÍSTOVKA

Stanoviště Ohně a nástroje

Stanoviště Uzly a lana

„Půjdeme vlevo...“, „Ne, půjdeme vpravo...“,
„To špatně dopadne...“

Už 7. ročník Nouzovské Třístovky se konal v sobotu 22. května 2004. Přestože byl tento ročník poznamenán nezvykle nízkými teplotami (v neděli ráno se objevily dokonce sněhové přeháňky), na účasti se to neprojevilo a loňský rekord v účasti byl opět překonán. Na startu se sešlo 35 hlídek (tedy o jednu více než loni) se 136 závodníky.

Oproti loňsku byla bitva o body mnohem vyrovnanější. Jestli tomu pomohly hodnotné ceny, na které přispělo město Kolín, nebo byla lépe umístěna jednotlivá stanoviště, těžko říct. Faktem je, že zatímco loni například 130 bodů ze 180 možných stačilo na 8. místo, letos to bylo až místo 20.

Určitě také přispěla letošní novinka, která umožnila individuální starty v rozmezí 2 hodin místo jednoho hromadného, aby nedocházelo k příliš velké koncentraci hlídek na stanovištích. Tento záměr se zcela naplnil. Zatímco dříve se na jednom stanovišti objevilo někdy až 12 hlídek, letos to bylo nejvýše kolem sedmi.

První místo obhájili a stan si odvezli Liberečtí. Průzkumník obhájil loňské 2. místo, i když jen díky zvýhodnění pro mladší kategorii, před další hlídkou z Liberce, která tak napravila svoji loňskou diskvalifikaci.

Vítězné družstvo

Podrobné výsledky:

celkové pořadí	hlídka	klub	počet členů hlídky	kategorie	ohně a nástroje	přístřeší a batohy	uzle a lana	cestování	příroda I	příroda II	hvězdná obloha	zdraví a bezpečnost	střelba	orientace	celkový počet bodů
1	Hofčice za 4,50	SPPolek Liberec	3	D	10	9	10	9	10	10	10	9	6	90	173
2	Mickey's Angels	T. K. Průzkumník Kolín	5	S	9	8	7	10	10	9	8	10	6	90	167
3	Minimální trvanlivost	SPPolek Liberec	5	D	6	9	10	10	9	8	10	10	5	90	167
4	The Rest Of Degeneration Up	Mustang, Sešlost, Stopaři	5	D	10	9	8	8	10	7	6	10	6	90	164
5	Šugoři	T. K. Arnika Kolín	4	D	8	9	7	8	8	8	10	10	3	90	161
6	M. & M. 68	SPPolek Liberec	5	S	10	8	7	3	9	6	9	8	7	90	157
7	Klokani	T. K. Oregon Kolín	3	R	9	0	6	7	8	9	9	10	8	90	156
8	Hopsoda revival	7. skautský oddíl Havrani Kolín	3	S	9	8	6	7	6	9	2	9	8	90	154
9	Devils	T. K. Průzkumník Kolín	4	S	8	9	7	3	7	7	2	10	9	90	152
10	Súřon	T. K. Mustang Kolín	3	S	10	7	6	4	9	7	3	8	7	90	151
11	Ehmm - hhm...	T. K. Arnika Kolín	4	D	5	8	5	7	9	6	4	8	4	90	146
12	Žrouť	103. dívčí oddíl Plejády Praha	4	S	10	10	2	9	10	-	7	10	7	80	145
13	Žaboko	103. dívčí oddíl Plejády Praha	4	S	0	10	5	7	8	7	6	4	3	90	140
14	Aj Drank Tú Mač Lást Najt	skaut. oddíl Uhlířské Janovice	5	D	7	6	4	-	10	9	8	9	5	80	138
15	Balbínova poetická	skaut. oddíl Červené Pečky	5	S	8	7	6	8	8	6	-	7	8	80	138
16	Ostrokožci	T. K. Eridanus Kolín	4	S	8	9	6	7	7	-	7	7	5	80	136
17	Strašidýlka	T. K. Průzkumník Kolín	3	R	8	9	5	3	9	-	8	7	6	80	135
18	Poslední pomazání	T. K. Průzkumník Kolín	4	D	5	7	4	9	10	-	6	8	5	80	134
19	Černí baroni	T. K. Průzkumník Kolín	5	R	9	10	8	9	8	-	-	9	9	70	132
20	Vlci	T. K. Oregon Kolín	3	S	5	6	5	2	10	-	6	7	9	80	130
21	Hlíště	T. K. Eridanus Kolín	3	S	5	8	7	2	7	-	6	5	10	80	130
22	Velryby	T. K. Sešlost Kolín	5	R	10	7	7	-	10	-	4	8	7	70	123
23	Orlíci	skaut. oddíl Červené Pečky	4	S	9	-	5	4	9	10	-	5	6	70	118
24	Orlí	skaut. oddíl Červené Pečky	4	S	7	5	5	4	-	9	-	5	9	70	114
25	Pomalá rota	T. K. Arnika Kolín	5	S	4	10	5	-	9	-	10	-	5	60	103
26	Vodníci	T. K. Sešlost Kolín	3	R	10	-	7	2	7	-	-	5	5	60	96
27	Fifleny	T. K. Průzkumník Kolín	4	R	3	8	6	5	7	-	6	-	-	60	95
28	Bílý tygři	T. K. Průzkumník Kolín	4	R	10	-	5	-	-	6	-	-	3	40	64
29	Komoušiči	T. K. Průzkumník Kolín	3	S	-	8	6	-	9	-	-	-	-	30	53
30	Špuntíci	T. K. Arnika Kolín	3	R	10	10	8	5	9	-	3	6	-	0	51
31	Veverky	T. K. Sešlost Kolín	3	R	10	9	-	4	10	-	7	6	4	0	50
32	Příšerky s. r. o.	T. K. Průzkumník Kolín	3	R	10	-	8	-	-	-	-	-	-	20	38
33	Kus šutru	T. K. Průzkumník Kolín	3	R	-	8	6	2	-	-	6	3	-	0	25
D	<i>Fekální vůz</i>	<i>T. K. Průzkumník Kolín</i>	3	S	9	8	7	-	9	8	3	-	6	70	120
D	<i>Zoufalci</i>	<i>Carpe Diem - Combat Praha</i>	5	D	9	10	6	3	8	-	2	10	-	70	118

kategorie: D - důchodci, S - staré páky, R - rybízové

Poslední dvě družstva byla diskvalifikována za překročení časového limitu 300 minut

Stanoviště Hvězdná obloha

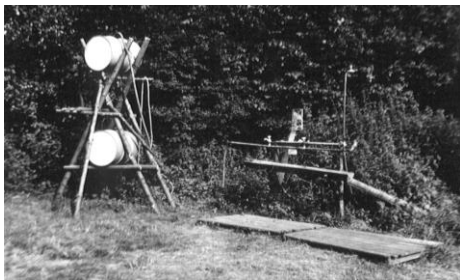

Stanoviště Střelba

Stanoviště Příroda II

TÁBOROVÉ STAVBY (5)

Umyvárna v roce 1973

Ke koupání sloužil přehrazený potok (1979)

Koryto, koupelna, vodárna, pumpa, studna (1985)

Myška v koupelně (1986)

Umyvárna

Že se tábor neobejde bez vody, je každému jasné. Pitná voda se vždycky vozila na káře v plastových nádobách, které pak stály u kuchyně. Tady se za ta léta nezměnilo nic. Jiné je to však s užitkovou vodou. V Hryzelích se nejdříve brala voda ze studánky v rohu starého hradiště. Protože jí ale bylo málo, tak se pak přiváděla hadicí z potůčku z protější stráně samospádem do sudu, který stál na dřevěné konstrukci, později kovovém stojanu u potoka a plnil funkci vyrovnávací nádrže. Vedle pak bylo dřevěné koryto a tři kohoutky. O kousek dál pak stál jeden stan s podsadou, který sloužil jako koupelna. Bylo tam však jen umyvadlo a vodu jste si museli přinést sami. Tohle všechno však vznikalo postupně. Na prvním táboře nebyla umyvárna žádná. Nádobí i táborníci se myli v potoce.

Na táboře v Maloticích v roce 1983 se brala z blízké studánky dokonce pitná voda. Od pana Mokrého bylo zapůjčeno malé elektrické píšťové čerpadlo (jakási malá obdoba toho ručního, které známe z Nouzova) a to vytrvale pomalu čerpalo vodu do připravené nádoby. Služba v kuchyni musela jen včas nádoby vyměnit.

V Nouzově se voda bere ze studně. Z toho plyne, že se musí čerpat nahoru do nádrže, odkud už teče sama. S Nouzovem je tedy spojeno úmorné ruční čerpání vody. První umyvárna byla v podstatě stejná jako v Hryzelích. Na dřevěné konstrukci byly dva sudy, dole pod nimi čerpadlo. Jako koupelna sloužil stan s umyvadlem, později se zde objevila sedací vana.

Už když se stavěla v roce 1986 nová kuchyň, počítalo se s rozvodem vody. Nádobí se o rok později, kdy byla kuchyň uvedena do provozu, mylo v dřezu, do kterého jste si ale stále ještě museli přinést vodu. Jen odpad už fungoval.

O rok později už došlo k realizaci vodovodu. Dodo zúročil svá učňovská léta. Nicméně kdo tehdy neviděl při práci Doda jako instalatéra, ten toho viděl v životě ještě hodně málo. Během chaotického pobíhání, hledání nářadí a odhazování izolačky do kopřiv (marně ji tam pak hledal) vytvořil dosud nebývalé dílo. Voda z kohoutku tekla i v kuchyni a v umyvárně dokonce teplá. Samozřejmě když se zatopilo v kotli.

S instalací kotle Dodovi pomáhal Máček. Když zjistil, že kotel má malý tah, vzal kůl a zarazil jej do kotle. Tím způsobil, že kotel rázem neměl

Pitras sprchuje Slona (1987)

tah žádný, protože kůl se uvnitř zasekl. Andrea, Mártý a Šéda mu jej pomáhali vytáhnout, ale marně. Nakonec se Máčkovi podařilo kůl vytlouct pomocí stanových tyčí. Kupodivu kotel si další experimenty rozmyslel a raději táhl. Jako koupelna sloužil stan s patrovou podsadou, ve kterém byl kotel a sedací vana. Prostoru málo, ale jinak značný pokrok.

Dodo svoji instalátorskou práci komentoval slovy:

„Teplá voda, to je boží.“

Voda ovšem občas tekla i tam, kde neměla, a ubožáci, které Dodo (prý) nechtěl polít, mu slibovali pomstu. A tak se nikdo nedivil, že Dodo byl ve vodě jako doma. Neminul den, aby se aspoň jednou nekoupal. Samozřejmě, že ne dobrovolně.

Jednou se z toho pomátl a s pistolí na vodu ohrožoval táborovou veřejnost. Bleskovou akcí Kosy a Starosty byl zjedнан pořádek. Výtržník byl odzbrojen a jeho horká hlava zchlazena, jak jinak, koupelí v potoce. Tělo hlavu následovalo, a tak se Dodo opět vykoupal.

Teplou vodu jsme tedy měli a teď už chyběla jen slušná koupelna. Když Marian vymýšlel velkou věž, myslel i na tohle. Věž postavená v roce 1990 tedy obsahovala celý vodárenský komplex. V přízemí byla koupelna, ve které byla studna (stále ta původní, věž byla postavena vlastně nad ní), pumpa, veškeré rozvody, kotel a sedací vana. To už byl do té doby nepoznaný luxus, hlavně z hlediska prostoru. A mělo to ještě jednu výhodu. Když jste hygienikům ukázali prostornou koupelnu s teplou vodou, rázem jste měli kladné body.

Vedoucí se často koupali až v noci, protože dřívě nebyl čas. Jednoho večera se koupal

Helča a Starosta bourají koupelnu (1989)

Slon. Pěkně si to užil, ale když se chtěl utřít a obléknout, zjistil, že nemá ručník. Co teď? Tepłota okolí povážlivě klesala. Blížila se půlnoc a bylo jasno. Slon začal zoufale volat o pomoc:

„Kosa!“

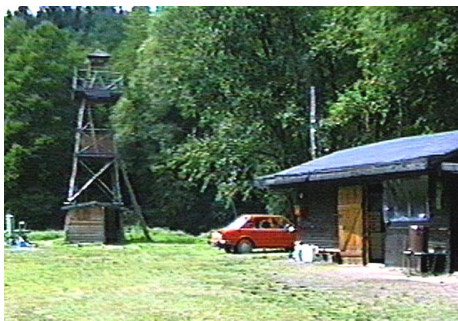
Žádná odezva.

„Mariane!“

Po nějaké době zoufalé volání Slona zaslechl Kuba, který měl hliďku, a zachránil ho. Přinesl mu ručník.

Experiment s vodním kolem se nevydařil (1990)

Vodárna v roce 1993

Vodárna již bez rozhledny (1998)

Do vany nastoupil Kosa. Voda byla teplá, Kosa se uvelebil ve vaně a usnul. Když se probudil, připadal si jako ledoborec na severním pólu. Voda studená, div že v ní neplavala ledová tříšť. Chudák Kosa z toho dostal takovou třesavku, že málem netrefil do spacáku. Původně si chtěl nahřát záda a dopadlo to tak, že nastydl a běhal celou noc do lesa.

Věž sloužila bez problémů až do roku 1998, kdy Marian zjistil, že po rozšíření náhonu došlo k ohrožení její statiky a věž se začala naklánět. Bylo tedy ubouráno horní patro se strážní budkou, ale ani to moc celkové situaci nepomohlo, protože barel na vodu o obsahu 500 litrů, který je během tábora většinou plný, stále věž kácel k náhonu. Situace začala být neúnosná.

Otcem myšlenky stavby nového vodárenského komplexu byl, jako u většiny staveb na tábořišti, Marian. Již koncem jara 1999 byly zahájeny přípravné práce na tuto stavbu, která se skládala z technické věže nesoucí nový barel na vodu o obsahu celých 1000 litrů, nové moderní umyvárny s velkou vanou a kotlem na teplou vodu přímo pod věží a směrem k lesu měla stát

dvě zastřešená koryta na mytí ešusů a ranní čištění zubů.

Během akce „starých pánů“ byly vykopány díry a vybetonovány patky pro budoucí stojny věže. Během několika dalších akcí a tábora jsou pokáceny potřebné stromy, které jsou pečlivě oloupany a natřeny. Celá stavba začíná ve středu 4. srpna 1999, kdy jsou vztýčeny základní stojny. Během týdne byla dokončena hrubá stavba a na podzim „staří páni“ zabudovali okna a dveře. Koncem října byla definitivně zlikvidována stará vodárna.

V roce 2000 na jaře „staří páni“ vykopali novou studnu a do tábora byla dobudována a zprovozněna umyvárna. Místo kohoutků se nad koryta nacházejí dokonce pákové baterie a když svítí sluníčko, teče kromě studené i teplá voda, protože přívod teplé vody je veden skrz stočnou černou hadici uloženou na střeše umyvárny. Na rozdíl od staré vodárny není součástí této stavby rozhledna, ale jen malá věžička připomínající zvonici, což není jen dojem, ale skutečnost, protože uvnitř je opravdu malý zvon, který je zcela funkční. V roce 2003 byl pod střechu ke korytům přesunut i ešusovník, takže táborníci mají všechno při cestě.

Jedinou nepříjemností tedy zůstává ruční pumpování vody. I tento problém se řešil. Vzniklo velké vodní kolo, které se v roce 1990 instalovalo do náhonu a mělo pohánět klasickou ruční pumpu (pákový princip podobný pohonu parní lokomotivy). Jenže se ukázalo, že kolo je příliš těžké a vody příliš málo, aby pumpu utáhla. Kolo pak zkoušel se střídavými úspěchy provozovat Dodo na tábořišti Oregonu. Vrátil je v dezolátním stavu a kolo pak leželo nevyužité až do roku 2003, kdy bylo definitivně rozebráno.

Pokračování příště - Obytné stavby

Nová umyvárna (2001)

INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Připravované akce:

19. června	výprava
25. - 27. června	Velký tah
3. - 9. července	stavba tábora
10. - 31. července	letní tábor Nouzov
24. července	návštěvní den na táboře

Vlajková hra

8. května se konal již 6. ročník Vlajkové hry - Memoriálu Kuby Dvořáka. Zúčastnilo se 50 hráčů, přijeli i hráči z Prahy, kteří bojovali v týmech červených a černých. Letošní hra se vyznačovala především častými přesuny vlajek.

7. ročník Vlajkové hry se uskuteční 14. května 2005.

Výsledky:

družstvo	za životy	za vlajky	celkem	pořadí
Červení	240 (48)	1100 + 0	1340	1.
Žlutí	110 (22)	650 + 0	760	2.
Modří	195 (39)	450 + 100	645	3.
Hnědí	140 (28)	300 + 100	540	4.
Černí	75 (15)	400 + 50	525	5.
Zelení	130 (26)	350 + 0	480	6.

za životy - body získané stržením pásky protivníka, číslo udává počet bodů v závorce je uveden počet protivníků

za vlajky - první číslo udává body získané za přinesení vlajek do svého kempu druhé body za prémie

Vítězné družstvo červených

Složení družstev:

Červení (Clávis): Ferda, Honzina, Lišák, Alík, Pušтік, Lentilka, Ťap, Kuba, Můrka

Žlutí (Starý zábradlí): Sněhurek, Vápno, Barel, Zuzka, Číslo, Ještěr, Slon

Modří (Vejvoda, Patera, Procházka): Haky, Štěpán, Koryto jr., Koryto sen., Běhy, Mílák, Honza Bílek, Michal

Hnědí (Želva): Rákos, Gadgetka, Kujón, Páj, T, Piére, Adam

Černí (Černá smrt): Bilbo, Zub, Bajt, Jakub, Anička, Lukáš, Slimák, Zbyněk, Kaski

Zelení (Postpubertální existencialistický syndrom): Kokos, Záškrť, Pingu, Monty, Myšák, Binča, Aťa, Jirka

Zdravotnický kurz

V dubnu proběhl v Českých Budějovicích zdravotnický kurz, kterého se zúčastnili také Kačka, Petronela, Zuzka, Záškrť, Kokos, Slon a Honza. Všichni náročné požadavky splnili, takže nemusíte mít strach, že vás nebude mít kdo ošetřit.

Zuzka jako pokusný králík

Až se na táboře utopíte, Petronela vás spolehlivě vynese na břeh. Na dalším obrázku vidíte, jak budete vypadat, až vám dá někdo do nosu. Poslední obrázek je dokladem úspěšnosti zdravotnického kurzu.

Slavné výroky

Áťa: Jak se to řekne - zlomohlav!

Pozn.: Áťa měla na mysli hlavolam.

Příprava na Nouzovskou Třístovku

Dudu: Co je to za souhvězdí? Napovím ti - hudební nástroj.

Krtek: Struna, ne kytara.

Dudu: Lyra.

O hvězdách a souhvězdích

Dudu: A tohle. Je to ryba-savec.

Krtek: Tchoř... ne Delfín.

Tom: Za dvacet miliónů let nebude sever ukazovat polárka, ale jiná hvězda.

Nikča: Jo a za deset let nebude voda.

Štěňata zkoušejí poznávat hrady na kartičkách na N300. Obrázek Prahy - pohled na Pražský hrad.

Fretka: Že by Karlův hrad?

Krtek, který hledal špejli v Motyčině botě:
Fuj, ta smrdí, ale teplá je dost.

Bymee: Mohly bysme si vymáchat nohy a pak nastydnout?

Krtek: To je z těch sneků, jak šlintaj.

Bětka menší pozoruje kočku na nádraží v Třemošnici:
Ale není blbá, nelehne si do kolejí, jak tak koukám.

Myš: Já vždycky zavřu oči a pak nic nevidím.

Kaskadéři ještě nevyměřeli - Ještěr a Máček na Nouzovské Třístovce

Kuriozity ze světa

Hot dog